

Hrišćanski život

2. Kor. 5:17; Rim. 12:2

14.08.2022.

Prema tome, ako je ko u Hristu – novo je stvorenje; staro je prošlo, vidi, postalo je novo.

I ne upodobljavajte se ovom svetu, nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma, da biste mogli da razaberete šta je volja Božija, šta je dobro, i ugodno, i savršeno.

Prošle nedelje smo imali krštenje (i naravno, govorili o krštenju), pa sam smatrao da je logično da ove nedelje kažemo nešto o tome, šta se dešava i šta nas čeka nakon krštenja. Naravno, ovo neće biti poruka samo za Mihajla i Zorana (koji i inače nije tu) koji su kršteni u nedelju, već poruka za sve nas, jer smo svi mi, svako na svom, životnom putu prema nebu, nakon krštenja. Mislim da je to tema o kojoj bi trebalo češće da se govori, jer stvari koje se dešavaju u našem hrišćanskom životu su naša svakodnevica i one predstavljaju glavne izazove našoj veri i odnosu s Bogom.

Hrišćani se često opterećuju sporednim ili teorijskim (gotovo izmišljenim) pitanjima, dok svoje stvarne duhovne i druge probleme i potrebe zanemaruju i potiskuju. To ponekad izgleda otprilike kao jedan od najznačajnijih istorijskih događaja vezanih za ovaj naš region. Istorija kaže da su se 1453. god., u Carigradu (koji je tada bio centar istočnog hrišćanstva) paralelno dešavala dva događaja: dok su Turci vršili pripreme za opsedanje i osvajanje grada (i kasniji prodor u Evropu), što je predstavljalo ogromnu pretnju da buduća Evropa postane islamska i više ne bude hrišćanska, u isto vreme, istočna, vizantijska crkva je u Carigradu održavala svoj crkveni sabor na kome su, među glavnim „teološkim“ pitanjima, bila i sledeća tri: (1) Koje boje su očiju Device Marije?, (2) Kog pola su anđeli (muškog ili ženskog) i (3) Ako muva upadne u bokal sa svetom vodicom, da li i ona onda postaje sveta? Nije, stoga, čudno što su Turci par meseci kasnije osvojili Carigrad, a onda postepeno i veliki deo Evrope.

Taj pogrešni fokus crkvenih velikodostojnika u jednom važnom istorijskom trenutku može se prepoznati i kod svih nas hrišćana u svakodnevnom životu. Često puta, dok se bore sa ogromnim stvarnim životnim problemima, hrišćani se bave trivijalnim i drugorazrednim (navodno) teološkim pitanjima, dok stvarni hrišćanski život pada u drugi plan.

Šta je to „hrišćanski život“? Da li je to neka formalna pripadnost tzv. „hrišćanskoj porodici“ ili „hrišćanskom narodu“ i sl. Ne. Prema Bibliji, biti hrišćanin, znači – pripadati Hristu, verovati Njemu i u Njega. Ne: verovati u smislu izgovaranja nekih načela verovanja u nekim karakterističnim situacijama, već verovati njemu i u njega stalno; verovati onome što je rekao i oslanjati se na to; primenjivati to u životu.

Postoje predrasude o pravim vernicima, tj. o obraćenim i krštenim ljudima; a one se svode na pogrešnu pretpostavku da obraćenim ljudima, pravim vernicima sve ide dobro; da oni više ne greše; da Bog odgovara na sve njihove molitve... Međutim, to su pogrešne pretpostavke. Zapravo, često zna da se dešava obrnuto: da pravi vernici doživljavaju više iskušenja, da se susreću sa većim izazovima, nego neverni ljudi.

Zašto se onda obraćamo Bogu, ako smo i nakon obraćenja grešni? Zašto verujemo u njega, ako nas on tretira kao i druge ljude? Mi, u stvari – podsvesno – imamo koristoljubivi odnos prema Bogu: obratićemo se Bogu, ako će nam on garantovati da će nam biti bolje nego drugima.

Međutim, koristoljublje nije pravi i ispravan razlog za obraćenje Bogu, već – spasenje i sve ono što ono donosi u naš život. Mi treba da prihvatimo Hrista kao Spasitelja, ne zato

što će nam to pomoći da nabavimo auto koji je bolji nego komšijin, već zato da bismo bili novi ljudi i da bismo bili s njim u večnom životu.

Obratimo pažnju na ono što nam govore pročitani stihovi, šta se dešava kad se neko obrati Bogu. Dešava se da on ili ona postaje – **nova osoba**. I ne samo to, već da ta „nova osoba“ postaje sve novija iz dana u dan. Svakodnevna stvarnost i sve u njoj počinje da bude „novo“; sve počinje da se menja. Da pomenemo samo nekoliko stvari na koje ukazuju ovi stihovi:

- 1) da obraćenjem *sve* u našem životu postaje novo;
- 2) da se naša **stara priroda** (narav) preobražava (postaje nova) iz dana u dan;
- 3) da naš **odnos prema „starom“** (prema grehu) postaje nov.

1. Šta je novo kod „nove“ (obraćene) osobe?

Obraćanje je životna prekretnica i u trenutku obraćanja s našim životom počinje da se dešava nešto što se ranije nije dešavalo; počinju brojne važne životne promene. Jer, kad neko kaže Bogu: „DA“, to Bogu otvara vrata da počne da deluje u njegovom ili njenom životu. Zbog toga, Bog počinje transformaciju toga života i stvara sve novo u njemu. Na primer:

- ta osoba sve više želi da ugađa Bogu,
- oseća Božiji ukor i korigovanje svog ponašanja;
- sistem vrednosti kod obraćene osobe počinje da se menja;
- ona počinje da gleda na stvari drugim očima i iz druge (Božije) perspektive, itd.

Ne dešava se to sve odmah ili brzo. Promene dolaze postepeno i mi u njima rastemo. Mi nismo ni u mogućnosti da sve promene prihvatimo i sprovedemo odmah; nijedno ljudsko biće nema taj duhovni kapacitet. Posebno zato što mnoge promene nisu jednostavne.

Naprotiv, neke su i bolne. Ali, novi život od nas očekuje – spremnost za promene. Mi ne menjamo sami sebe (kao što ni ne spasavamo sami sebe). Hristos je taj koji nas i spasava i menja. Ali, on očekuje da mi budemo otvoreni i voljni za promene; i to baš one promene koje on hoće. U stihu iz Rimljanima 12:2 vidimo da se te promene nazivaju „preobražaj“. Neki drugi tekstovi to nazivaju „rast“, a preobražaj i rast su nešto što se dešava stalno.

Neki hrišćani su nestrpljivi i kažu: Ja ne osećam nikakve promene na bolje u sebi. Najbolji odgovor na takvu konstataciju je: nemoj ni očekivati da „osećaš“ promene. Živi hrišćanski život. Bori se. Traži Boga u njegovoj reči, molitvi, praktičnom zajedništvu s drugim hrišćanima... i promene će doći, postepeno i nečujno. Te promene na nama će često pre primetiti drugi oko nas, nego mi sami. U svakom slučaju, novi život je život promena; tj. on je – NOVI, i to novi u smislu da se stalno obnavlja.

2. Preobražaj *stare prirode* (grešne naravi) iz dana u dan

Obraćanjem, u nas se useljava Bog svojim Duhom. Sveti Duh počinje da živi u nama i da nas vodi i usmerava. Međutim, Bog time ne oduzima našu volju da mi više ne možemo sami da odlučujemo, niti potrebu za ličnim maksimalnim angažovanjem u duhovnom rastu. Takođe, obraćenjem Bog ne izbacuje iz našeg bića našu staru, grešnu prirodu (mi bismo nekad voleli da on i to učini), već nam samo dodaje svoju, novu prirodu. Zbog toga, obraćenjem, naše biće postaje poprište žestoke duhovne borbe. U nama se bore dve prirode, naša stara, grešna priroda i naša nova, božanska priroda. Sećate se šta o tome kaže apostol Pavle u Rimljanima 7. glavi, 15-25:

¹⁵ Tako, ne znam šta činim; jer ne činim što želim, nego što mrzim – to činim... ¹⁷ Jer to sad ne činim više ja, nego greh koji obitava u meni. ¹⁸ Znam, naime, da u meni, to jest, u mome telu, ne prebiva dobro; jer hteti – to u meni postoji, ali činiti dobro – toga nema. ¹⁹ Jer ne

činim dobro koje želim, nego zlo, koje ne želim, to činim.²⁰ A kad činim ono što ne želim, to (već) ne činim više ja, nego greh koji u meni obitava.²¹ Želeći, dakle, da činim dobro, nalazim da za mene važi zakon – da je zlo u meni.²² Tako se po unutrašnjem čoveku radujem Božijem zakonu,²³ ali vidim jedan drugi zakon u svojim udovima, koji vojuje protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom greha, koji je u mojim udovima.²⁴ Jadan ti sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela?²⁵ Bogu hvala kroz Isusa Hrista, Gospoda našega. Tako, dakle, ja sâm umom služim Božijem zakonu, a telom – zakonu greha.

To je ta duhovna borba u nama koja zahteva učešće i nas i Hrista. Od nas ta borba zahteva duhovnu disciplinu, rad na sebi, maksimalno uključivanje u ono što Bog radi među ljudima, u crkvi, u društvu itd. Međutim, to je duhovna Borba koja, pre svega, uključuje Hrista na našoj strani. Jer, u toj borbi, za pobedu je zadužen On, Hristos, ne mi. Zato, pobjeda u toj borbi uvek zavisi od toga koliko smo Njega uključujemo u tu borbu.

U nekom smislu, ta borba u hrišćanskom životu je paradoksalna: Bog od nas zahteva da se u njoj borimo i mi i On, ali pobjeda u njoj ne zavisi od nas, nego od Njega. Gde god se u Božijoj reči govori o našem duhovnom rastu i pobjedi, govori se o važnosti naše pune spremnosti i angažovanosti. Ali, u isto vreme, svugde je naglašeno da svaki naš duhovni napredak i duhovna pobjeda zavise isključivo od toga koliko se u svom hrišćanskom životu oslonimo na Hrista i prepustimo njemu, jer ni naš duhovni rast, niti naša pobjeda, ne zavise od nas, nego od njega. Zbog toga su važni redovna molitva, redovno čitanje Božije reči i redovno praktično učešće u životu crkve.

3) Odnos prema „starom“ (prema grehu) postaje nov

Kad se u Novom zavetu govori o „novom“ i „starom“ u nečijem duhovnom životu, onda se pod „starim“ podrazumevaju, pre svega, greh i opšta ljudska grešnost. U Rimljanima 6:6-7 piše: *⁶ Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom, da se obesnaži grešno telo, da više ne robujemo grehu. ⁷ Jer ko je umro – rešio se greha.* Dakle, vidimo da Novi zavet pod rečju „staro“ podrazumeva greh.

I po ovom pitanju, hrišćani su često zbunjeni. Jer, podsvesno smatraju da će obraćenje doneti prestanak ili makar smanjenje grešenja. A u stvarnosti izgleda kao da se dešava obrnuto, da grešimo više.

Kaže jedna istinita priča da je, kod jednog prijema za krštenje, starešina pitao jednu devojkicu: „Jesi li ti, pre obraćenja, bila grešna?“ Ona je odgovorila: „Da, bila sam.“ „A jesi li sada grešna?“ pitao je starešina. „Da budem iskrena – odgovorila je ona – osećam se da sam sada veći grešnik nego ikad ranije!“ Starešina ju je onda pitao: „Pa, dobro, da li je u tvom životu došlo do kakve promene?“ Ona je odgovorila sledeće: „Ne znam kako tačno da to objasnim. Ranije (pre obraćenja) bila sam grešnik koji trči za grehom, a sada (nakon obraćenja), sada sam grešnik koji trči iz greha; grešnik koji pokušava da umakne grehu.“¹ Primili su je, a ubrzo se pokazalo da je istinski vernik koji duhovno raste i napreduje.

Da, borba sa grehom se nastavlja i nakon obraćenja. U stvari, nakon obraćenja, ta borba postaje stvarna borba, ali borba koja završava pobedom. Pre toga naš život je bio prepuštanje grehu. Mi nismo grehe nazivali pravim imenima i nismo znali kako se dolazi do pobjede nad grehom. Nismo znali da svoje grehe predamo Hristu, već ako smo se i borili, borili smo se sami. Međutim, „*Naš stari čovek je raspet sa Hristom...*“, kaže Pavle u Rimljanima 6. Zato prepustimo „starog čoveka“, sa svim njegovim gresima, Hristu. Jer, mi ne možemo da se izborimo s grehom; Hristos može; on jedini može. On je zato i došao.

U „nove“ stvari u našem duhovnom životu spada i učenje – kako svaki dan živeti sa Hristom. Zato su redovna molitva, čitanje Božije reči i zajedništvo važni, jer na taj način mi

¹ <https://ministry127.com/resources/illustration/sinning-after-salvation>.

učimo da živimo s Hristom i da borbu s grehom prepuštamo njemu. A on nas nagrađuje pobedom, jer u njemu, mi smo pobednici.